

BOEK 1

CHAOTISCHE GODEN

DE ONTSNAPPING
VAN THANATOS

MAZ EVANS

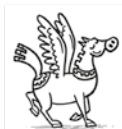
1.

Elliot houdt zich gedeisd

Vreemde dingen gebeuren vaak op een vrijdag, ook nu weer. En deze vrijdag werd uiteindelijk nog vreemder dan de meeste andere, ook al was hij heel gewoon begonnen. Elliot Hopper stond, net als altijd, om half acht op, maakte, net als altijd, om kwart over acht ontbijt voor zijn moeder, ging, net als altijd, om vijf voor negen naar school en zat om half tien in de kamer van de rector, wat trouwens ietsje later was dan anders.

‘Ach, Elliot toch,’ zuchtte Gijsbert Sopwier, rector van het Breederheide College. ‘Wat moeten we toch met jou beginnen?’

Elliot krabde zich in zijn warrige blonde haar. ‘Laat mij

maar voorgoed van school gaan en keizerlijke opperbevelhebber van het universum worden', zou de rector waarschijnlijk geen goed antwoord vinden, dus hield hij maar zijn mond.

'Je lijkt de laatste tijd nogal... verstrooid,' zei meneer Sopwier om de stilte te doorbreken. 'Is alles in orde? Is er iets mis op school? Of thuis?'

Elliot meed de bezorgde blik van de rector. School was... tja, school was gewoon school. Stomvervelend, saai en zinloos. Dat was niets nieuws. Maar thuis? Dat was een ander verhaal...

'Met mij gaat het goed,' zei hij na een lange stilte. 'Dank u, meneer.'

'Ach, Elliot,' zuchtte meneer Sopwier weer, terwijl hij met een zenuwachtig gebaar zijn slappe grijze haar naar achteren zwiepte. 'Je weet toch dat je me Gijsbert mag noemen. Laten we nou maar allemaal de naam gebruiken die onze moeder ons heeft gegeven.'

Er waren nog heel wat andere vindingrijke namen in omloop voor de rector van het Breederheide College dan de naam die zijn moeder hem had gegeven, maar ZegMaarGijsbert was veruit de beleefdste.

De schrikkerige rector viel bijna van zijn stoel toen er van buiten op de gang een schreeuw weerklonk. Elliot kon er niets aan doen dat hij medelijden had met ZegMaarGijsbert. Er deden op school allerlei verhalen de ronde over waarom

hij zo'n zenuwlijer was en die waren niet allemáál verzonnen door Elliot. Er waren er die zeiden dat het kwam doordat zijn vrouw bij hem weg was. Anderen zeiden dat het kwam doordat ze niet bij hem weg was. De mooiste theorie vond Elliot nog dat ZegMaarGijsbert eigenlijk een seriemoordenaar op de vlucht was. Hij kon zich de oproepen bij *Opsporing Verzocht* al voorstellen: 'Dus wees op uw hoede voor Gijsbert Sopwier, de moordenaar in vest, en bel dit nummer als hij iemand in uw omgeving heeft doodverveeld...'

'Het... het... punt is, Elliot, dat iedereen hier op Breederheide je wil helpen om zo goed mogelijk te presteren,' ging ZegMaarGijsbert verder.

'Mmmm. Niet iedereen, meneer,' mompelde Elliot.

'Hoe bedoel je?' piepte ZegMaarGijsbert, terwijl hij bijna een knoop van zijn vest trok. 'Hier op Breederheide zet iedereen zich in om elke leerling die aan onze zorg is toevertrouwd aan te moedigen, te vormen en te inspireren. We staan altijd klaar met een vriendelijk woord en een goede raad en willen graag weten...'

'WAAR IS DIE MIEZERIGE SNOTAAP VAN EEN JONGEN?!'

De deur vloog open en ZegMaarGijsbert gilde als een jong katje in een spooktrein.

Elliot kende die weerzinwekkende stem maar al te goed.

'Ah - hallo,' jammerde ZegMaarGijsbert. 'Zoals je ziet ben ik net in gesprek met Elliot...'

‘Hopper,’ sneerde de nieuwkomer, die snuivend tot stilstand kwam achter Elliots stoel en zijn luchtruim vervuilde met een lichaamsgeur die je makkelijk als wapen zou kunnen inzetten.

Er was slechts één persoon die Elliots achternaam kon laten klinken als een scheldwoord. Het was meneer Zweersma, hoofd van de geschiedenissectie en conrector van Breederheide en de vreselijkste leraar ter wereld, tenzij er ergens op aarde een leraar was die zijn leerlingen tot worst vermaalde.

Zweersma was een log, varkensachtig mannetje en de enige persoon met dikke ogen die Elliot kende. Die ogen zaten geplet achter de dikke jampotglazen van zijn bril en keken naar zijn leerlingen met een blik waarmee de meeste mensen naar een vieze kattenbak kijken, alsof er voortdurend een smerige lucht onder zijn neus hing. (En om eerlijk te zijn, was dat ook zo – zijn eigen lucht namelijk.)

De paar slierten donker, vet haar die hij nog overhad, zaten over zijn hoofd geplakt en werden uitsluitend op hun plek gehouden door hoop. Voor het blote oog had meneer Zweersma drie kinnen, maar wie weet hoeveel er nog schuilgingen onder zijn hemd, dat altijd rook naar drie weken oude groentesoep. Hij had een hartgrondige hekel aan iedereen, maar reserveerde een heel speciale afkeer voor Elliot, die hem het afgelopen jaar flink op de zenuwen had gewerkt.

‘Ja, meneer?’ vroeg Elliot onschuldig.

‘Niks te “ja-meneren”, Hopper,’ snauwde Zweersma, ter-

wijl hij met zijn gezicht tot vlak bij dat van Elliot kwam. ‘Wat jij vanmorgen hebt geflikt was schandelijk, oneerbiedig en absoluut weerzinwekkend!’

‘Ja, daar wilden we het net over hebben...’ stamelde Gijsbert.

‘Hij heeft de naam van Breederheide bezoedeld!’ brulde Zweersma. ‘Hij heeft zichzelf voor gek gezet! Hij heeft de school voor gek gezet! Hij heeft mijn briljante powerpoint-presentatie over de lievelingssokken van Napoleon verpest! Hij...’

‘Hij is in slaap gevallen,’ zei ZegMaarGijsbert zachtjes, terwijl hij naar Elliots bleke gezicht en donkere wallen keek. ‘Laten we vooral niet overdrijven, meneer Zweersma. Het is niet voor het eerst dat dit gebeurt is, Elliot. Waarom ben je zo moe?’

‘Tss!’ siste meneer Zweersma. ‘Omdat hij tot ’s avonds laat oude vrouwtjes de stuipen op het lijf loopt te jagen, natuurlijk! Of tot diep in de nacht gewelddadige computerspelletjes zit te spelen! Of mijn onderbroek boven in de vlaggenmast aan het hangen is! Voor de zoveelste keer!’

Elliot probeerde niet te grijnzen bij de herinnering aan de allerbeste streek die hij ooit had uitgehaald en waarvan Zweersma wist – maar nooit had kunnen bewijzen – dat Elliot hem op zijn geweten had. Maar streken uithalen hoorde tot het verleden. Tegenwoordig kon Elliot het zich niet meer permitteren om nog dieper in de nesten te raken.

‘Hopper!’ schreeuwde Zweersma. ‘De rector vraagt je iets! Wees niet zo onbeleefd...!’

‘Het is al goed,’ fluisterde ZegMaarGijsbert, ‘Elliot mag alle tijd nemen om...’

‘HOU JE MOND, GIJSBERT!’ riep Zweersma over zijn schouder terwijl hij zijn bolle ogen op Elliots gezicht gericht hield. ‘En hoe je er ook weer uitziet! Wanneer is dat hemd voor het laatst gestreken? Een zwerver zou nog niet op die schoenen willen lopen. Om nog maar te zwijgen over dat zakhorloge – sieraden zijn verboden hier op Breederheide... Nou, komt er nog wat van? Laat maar eens horen wat je nu weer voor armzalige smoes hebt!’

‘Ja, Elliot, praat met ons. Misschien kunnen we je helpen,’ probeerde Gijsbert vriendelijk. ‘Je bent tenslotte pas twaalf. We verwachten helemaal niet dat je alles in één keer goed doet.’

Elliots vingers klemden zich onwillekeurig om het zakhorloge in zijn zak. Heel even overwoog hij de waarheid te zeggen. Misschien kon de rector hem echt helpen. Elliot wist in ieder geval dat hij zelf geen idee meer had wat hij moest doen. Misschien, als hij gewoon uitlegde hoe...

Maar zodra die gedachte zich in zijn hoofd gevormd had, drukte hij die snel weer weg. Elliot moest wat er thuis aan de hand was geheimhouden. Het was veel te riskant om het aan iemand te vertellen.

‘Meneer Zweersma heeft gelijk, meneer,’ zei Elliot, terwijl de leugen haast in zijn keel bleef steken. ‘Ik blijf steeds weer

laat op om computerspelletjes te spelen. Het is allemaal mijn eigen schuld.'

'Zie je wel!' kraaide Zweersma triomfantelijk terwijl hij in de lucht bokste met een arm zo dik als een vette lamsbout en hij ZegMaarGijsbert achterover van zijn stoel duwde. 'Ik wist het toch!'

'Heb je niets te zeggen om je te verdedigen, Elliot?' vroeg ZegMaarGijsbert vanaf de grond. 'Iets anders wat we zouden moeten weten?'

'Nee, meneer,' mompelde Elliot.

'Ik kan je wel vertellen wat hij moet weten,' sneerde Zweersma met een grijns die het bloed in je aderen deed stollen. 'Hij gaat het niet halen hier op school. Al zijn cijfers zijn gekelderd. En als hij in de toetsweek voor de kerst niet minstens een achtenhalf gemiddeld haalt, is het met hem afgelopen op Breederheide. Maandag krijgen jullie je oefentoets geschiedenis, Hopper. Misschien dat je daarvan een flinke schop onder je...'

'Zo kan-ie wel weer, meneer Zweersma,' stotterde ZegMaarGijsbert.

Bij de gedachte aan de proefwerken waarvoor hij vast geen voldoende ging halen, zakte Elliot de moed in de schoenen. Hij probeerde heus tijd te vinden om thuis te leren.

'Alsjeblieft, Elliot,' zei ZegMaarGijsbert. 'Laat ons je helpen.'

Toen hij in de vriendelijk ogen van de bangelijke rector

keek, overwoog Elliot nog eens om de waarheid te vertellen over thuis, over zijn moeder. Hij wist niet hoeveel langer hij nog zo verder kon. Het werd allemaal te veel.

‘Ik... het is alleen... soms...’ begon hij, zoekend naar woorden die er niet waren.

‘Nablijven!’ bulderde Zweersma en hij stampte triomfantelijk de deur uit. ‘Hopper, na school in mijn kamer!’

2.

Zoals het klokje op de boerderij tikt...

Om half vijf die middag, toen Elliot tijdens het nablijven voor Zweersma alle boeken van de geschiedenissectie op alfabetische volgorde had gezet, kon hij eindelijk naar buiten, de al donker wordende, maar nog steeds erg uitnodigende avondlucht in. De vele trotse ouders die altijd met de auto hun kinderen van school kwamen halen, waren allang vertrokken, maar voor Elliot was er niemand gekomen en ook nu stond er niemand op hem te wachten. Er stond nooit iemand op hem te wachten. Met een snelle blik over zijn schouder schoot Elliot de oprijlaan af, sprong over het hek het veld in en begon aan de lange wandeling naar huis.

Van school terug naar de Heemhoeve lopen vond Elliot het

fijnste van zijn hele dag. Althans, als het droog was – als het pijpenstelen regende was hij een stuk minder blij dat hij dat hele end moest lopen. Maar vandaag was het zo'n milde vroege winteravond en vond hij het heerlijk om door de velden te slenteren terwijl de sterren zich boven hem begonnen te groeperen.

Hij boog zijn hoofd achterover om de frisse lucht op zijn gezicht te voelen, maar zijn rust werd verstoord door een stel Breederheide-meisjes die van de andere kant kwamen en, giechelend achter hun hand, naar Elliot wezen en hem aanstaarden.

Als Elliot naar hen of naar al die andere dwaze meisjes op school had geluisterd, dan had hij geweten dat ze hem tot de knappe jongens op school rekenden. Maar hij luisterde niet naar wat anderen over hem zeiden en het kon hem niet schelen wat ze dachten. Op school en eigenlijk ook buiten school was hij meestal alleen. Er was een tijd geweest dat hij graag met zijn vrienden had rondgehangen en dat hij behoorlijk populair was geweest. Maar alles was veranderd. Hij had nu geen tijd meer voor vrienden. En bovendien hadden vrienden ouders. En ouders stelden veel te veel vragen.

Elliot kwam op de Heemhoeve aan op het moment dat de sterren begonnen te twinkelen aan de avondhemel. Ze waren vanavond bijzonder helder en wierpen hun dromerige gloed over de eeuwenoude steencirkel van Stonehenge, die hij vanaf het hekje aan de voorkant van de boerderij net kon zien liggen. De mysterieuze stenen zagen er magisch uit in het

ZIJN DE GODEN KLAAR OM DE WERELD TE REDDEN?

WANNEER ELLIOT EEN VALLENDE
STER ZIET EN EEN WENS DOET,
VERWACHT HIJ NIET DAT ER
EEN MEISJE DOOR HET DAK
VAN ZIJN SCHUUR STORT.

HET MEISJE HEET VIRGO EN IS EEN STERRENBEELD
VAN DE DIERENRIEMRAAD EN OPZIENER VAN DE
KANTOORBENODIGDHEDENKAST. ZIJ HEEFT DE TAAK
OP ZICH GENOMEN EEN LEVENSVERJONGEND DRANKJE
TE GEVEN AAN THANATOS, DEMON VAN DE DOOD, DIE
GEVANGEN ZIT ONDER STONEHENGE IN ENGLAND.

WANNEER ZIJ SAMEN PER ONGELUK
THANATOS BEVRIJDEN, HEBBEN ZE
ALLE HULP NODIG DIE ZE KUNNEN
GEBRUIKEN. EN WIE IS ER BETER
BESTAND TEGEN EEN DEMON DAN
DE KONING DER GODEN EN ZIJN
NOBELE ROS PEGASUS?

DE ONTSNAPPING VAN THANATOS IS
HET EERSTE DEEL UIT DE HILARISCHE
CHAOTISCHE GODEN-SERIE.

EN IS DE WERELD ÉCHT KLAAR VOOR DE GODEN?

9 789030 504092

www.billybones.nl

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

HUMOR
AVONTUUR
PAGETURNER

